

Full diocesà

9 d'octubre del 2016

p4 – El Museu Episcopal amplia l'oferta educativa

p6 – El Sant Pare alça la veu per la pau a Síria

Vestir al despullat

L'ésser humà, a diferència dels animals, no té plomes ni escales ni cabell per a protegir el seu cos. Per això, si vol sobreviure, ha de portar roba per a protegir-se de les inclemències climatològiques. Tanmateix, anar vestit és també una necessitat humana de seguretat, de realització, de comunicació, pudor, personalitat i d'expressió de dignitat. La manca de vestit és un impediment a una necessitat bàsica de la persona i aquesta necessitat ha augmentat en els darrers temps per l'augment de famílies que viuen sota el llindar de la pobresa.

Expliquen dos treballadors socials de Càritas en la darrera edició de *Quaderns de Pastoral*, que aquesta obra de misericòrdia es facilita en les habituals recollides de roba

que fan les parròquies però que «es veu la importància de canviar la manera en què es facilita la cobertura d'aquesta necessitat, ja que la persona ha de poder triar, s'ha de dignificar l'entrega, hem de facilitar que es puguin crear llocs de feina, hem de fer un treball educatiu envers els donants i els receptors, potser cal educar en la cultura de la roba de segona mà, la reutilització i el reciclatge».

Afegeixen que «cal qüestionar per què es recull tanta roba i quin ús li donem, ja que no hem de caure en el parany de ser l'abocador de les deixalles, essent així que perdríem el nord i no vestiríem el despullat, sinó que facilitaríem la neteja dels armaris dels benestants».

«Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat»

Diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle C

Lectura del segon llibre dels Reis

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enllloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.» (5,14-17)

Salm responsorial

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.
(Salm 97)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha resuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels. (2,8-13)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.» Mentre hi

anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.» (17,5-10)

«Si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels»

Pregària del cor, guarició de l'esperit

Josep Molist i Rifà, prev.

Naaman era el general en cap de l'exèrcit del regne arameu de Damasc, adversari d'Israel. «Era un bon guerrer, però tenia la lepra.» Una minyona israelita que treballava al servei de casa seva els parlà d'un profeta-taumaturg que actuava a Samaria. L'episodi relatat en la primera lectura descriu la visita d'aquest siria a Israel, la trobada amb Eliseu i la guarició de la malaltia cutània que l'afectava. El tarannà disciplinat propi dels militars el portà a obeir el profeta a contracor, perquè el que el castrense n'esperava era algun sortilegi màgic. La narració vol mostrar com el Déu d'Israel ofereix gratuïtament el seu favor als estrangers i fins i tot als enemics polítics. És molt bonic llegir el relat sencer tal com es troba en el capítol V del segon llibre dels Reis.

Segles més tard, l'itinerari que Jesús segueix és el limítrof entre les dues regions (Samaria i Judea), en direcció a la vall del Jordà fins a arribar a Jericó. La teologia paulina de la gràcia es troba en el rerefons d'aquest relat. Dels deu leprosos que han invocat el nom de Jesús amb la pregària del cor i han estat guarits —amb la condició d'acomplir el protocol que manava la llei mosaica—, l'únic que no es mostra ingràt és l'estranger. La forma del verb grec que fa servir sant Lluç per a indicar l'actitud que el samarità acompanya amb el gest litúrgic de prosternar-se als peus de Jesús, és el mateix que serveix per a designar la santa sinaxi: *Eukhariston*. Vocable que inclou el sentit veterotestamentari de donar glòria a Déu. Mestre Eckhart va dir en una ocasió: «Si l'única oració que dic és "gràcies", ja n'hi ha prou.» Per a mantenir el nostre ego sota control —afirma el P. Albert Nolan— no hi ha res millor que un cor agrait.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

10 dilluns

—Sant Tomàs de Villanueva, bisbe (1486-1555)
Gàlatas 4,22-24.26-27,31-5,1 / Salm 112 / Lluç 10,29-32

11 dimarts

—Santa Soledat Torres Acosta, verge (1826-1887)
—Sant Joan XXIII, papa (1881-1963)
Gàlatas 5,1-6 / Salm 118 / Lluç 11,37-41

12 dimecres

—La Mare de Déu del Pilar
—Sant Serafí, religiós (1540-1604)
—Sant Guifré, bisbe (674-709)
1 Cròniques 15,3-4,15-16;16,1-2 / Salm 26 / Lluç 11,27-28

13 dijous

—Sant Eduard, rei (1002-1066)
Efesis 1,1-10 / Salm 97 / Lluç 11,47-54

14 divendres

—Sant Calixt, papa i màrtir (155-222)
—Santa Fortunata, màrtir (c281-c298)
Efesis 1,11-14 / Salm 32 / Lluç 12,1-7

15 dissabte

—Santa Teresa de Jesús, doctora de l'Església (1515-1582)
Siràcida 15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30

16 diumenge XXIX de durant l'any / Cicle C

—Sant Galderic, pagès (830-900)
—Santa Hedvig, religiosa (1180-1243)
—Santa Margarida Maria Alacoque, verge (1647-1690)
Èxode 17,8-13 / Salm 120 / 2 Timoteu 3,14-4,2 / Lluç 18,1-8

La imatge

James Tissot, Brooklyn Museum (EUA)

La curació dels deu leprosos (1886-94).

Jesús havia curat deu leprosos i només un, i estranger, va tornar enrere a donar gràcies. Jesús el lloà pel seu agraïment i li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.» Jesús no es referia tan sols a la seva guarició corporal, sinó al fet que havia copsat l'amor de Déu que s'ha manifestat als pobres i a qui, per això, hem de glorificar.

El Museu Episcopal amplia l'oferta educativa per a les escoles

Redacció

El Servei Educatiu del Museu Episcopal de Vic (MEV) compta amb una àmplia oferta d'activitats educatives per a grups d'Educació Infantil, Primària i Secundària amb l'objectiu de complementar l'educació escolar en les diferents etapes. Es tracta de propostes participatives, interactives i lúdiques, en què l'aprenentatge neix de la motivació, oferint estratègies per a descobrir la informació. El MEV enceta el quinquè curs escolar amb la consolidació d'una àmplia oferta de propostes interdisciplinàries per les quals han passat ja més de 70.000 escolars. Acompanyats d'educadors, el MEV es converteix en un espai d'aprenentatge que dona a conèixer les cultures del passat. Les activitats que trobareu en l'oferta educativa del MEV treballen continguts per a l'assoliment de diferents competències vinculades a les àrees de Ciències Socials, Visual i Plàstica, Llengües i Ciències Naturals. L'oferta educativa del MEV permet d'aprofundir en temàtiques que van des

de la prehistòria fins a l'època moderna, posant èmfasi en l'època medieval.

Com a novetat per a aquest curs, destaquem una nova proposta recomanada per al Cicle Superior d'Educació Primària i ESO, disponible a partir del novembre:

La visita Gamificant l'Edat Mitjana, una nova activitat de «gamificació» pensada perquè els nens i nenes descobreixin l'època medieval a través del joc. Comptes, prínceps, esclaus, cavallers, pagesos... tots ells hauran de superar proves i reptes per a obtenir premis i recompenses. Aquelles escoles que estiguin interessades a descobrir l'enigmàtica civilització egípcia ja poden reservar «L'arqueta de l'Antic Egipte», un recurs pedagògic de préstec gratuït a les escoles i que conté diversos materials per a ajudar els alumnes a descobrir aquesta antiga cultura mil·lenària. Podeu fer la reserva de la vostra escola o centre educatiu al telèfon 93 886 93 60 o a reserves@museuepiscopalvic.com.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

Nomenaments eclesiàstics

Redacció

A finals del mes d'agost i durant el setembre el nostre bisbe ha signat els següents nomenaments:

Mn. Joan Ollé i Güell, membre del Consell Presbiteral per al que resta del període 2014-2019, representant dels preveres de l'arxiprestat del Bages Nord.

Mn. Fulgence Hitayezu, arxiprest de l'arxiprestat del Moianès per al que resta del període 2014-2019.

Mn. Martin Kabamba Belangenyi, rector de la parròquia de Sant Pere i Sant Feliu de Gallifa.

Mn. Josep Maria Riba i Farrés, rector de les parròquies de la Pietat i Sant Domènec de Vic i vicari de la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Vic.

Mn. Josep Capdevila i Rosich, capellà

del santuari de la Mare de Déu de Joncadella.

Mn. Jorge Luis Salas Barriga, vicari de les parròquies de Sant Romà d'Arañonet, Santa Maria de Borredà, Sant Cristòfol de Campdevàdol, Sant Llorenç de Campdevàdol, Sant Esteve de Comià, Sant Feliu d'Estiula, Sant Pere de Gombren, Sant Bartomeu de Llaers, Santa Maria de les Llosses, Santa Maria de Matamala, Sant Vicenç de Palmerola, Santa Maria de Ripoll, Sant Josep Obrer de Ripoll, Sant Julià de Saltor, Sant Sadurní de Sovelles, Sant Bernabé de les Tenes, Sant Esteve de Vallespirans, Sant Julià de Vallfogona, Santa Eulàlia de Viladonja i Sant Martí de Vinyoles de Portavella.

Mn. José Luis Salas Barriga, secretari particular del senyor bisbe.

Professió perpètua

El 9 de juliol al Carmel d'Igualada tingueren lloc els vots perpetus del germà Misael Jiménez, de vint-i-nou anys d'edat. Aquesta és la primera vegada que un josefí professa a la terra natal del seu fundador, el Pare Vilaseca.

Necrològica

Mn. Josep Padrós Claris

Mn. Josep Padrós i Claris morí a Girona el dia 11 de setembre del 2016, a l'edat de setanta-vuit anys. Havia nascut a Olost el 7 d'agost de 1938 i va ser ordenat prevere el 22 de desembre de 1962. Després d'exercir el seu ministeri com a vicari a Sant Vicenç de Castellet, el juny de 1964 es traslladà al bisbat de San Martín, Argentina. L'octubre de 1973 va ser nomenat secretari particular del bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon. Després de la jubilació del bisbe, l'any 2001, exercí com a rector de les parròquies de Sant Jaume d'Albors, Sant Pere de Perafita, Sant Bartomeu del Grau i Sant Martí de Sobremunt i com a vicari de les parròquies de Sant Feliu i Montserrat de Torelló i de Sant Marcel de Saderra, com també de capellà substitut de les esglésies de la Sagrada Família de Vilaseca i Santa Maria de Borgonyà. Des del 2007 era capellà de les Germanetes dels Pobres de Girona.

Francesc: el que vol la població de Síria i Iraq és la pau

Redacció

Mirant els tantíssims rostres que sofreixen, a Síria, a l'Iraq i als països propers i llunyans on milions de refugiats estan obligats a buscar refugi i protecció, «l'Església veu el rostre del seu Senyor durant la Passió». Així ho va indicar la setmana passada el papa Francesc, en la seva trobada al Vaticà amb els membres dels organismes caritatius catòlics que treballen en el context de la crisi humanitària a Síria, l'Iraq i als països limítrofs, reunits a Roma per a la seva cinquena trobada promoguda pel Pontifici Consell Cor Unum.

D'aquesta manera, el Sant Pare va expressar el seu agraïment «pel suport atent i eficaç que l'Església està realitzant per mirar d'alleujar els sofriments de milions de víctimes d'aquests conflictes».

A més, ha reconegut que, més enllà de les ajudes humanitàries necessàries, el que la població de Síria i l'Iraq desitja «és la pau». Per això Francesc va afegir que «no em canso de demanar a la comunitat internacional més grans i renovats esforços per aconseguir la pau en tot l'Orient Mitjà» i va demanar «no mirar a un altre costat».

«Posar fi al conflicte està també a les mans de l'home», observà. Així, va indicar que cadascun de nosaltres «pot i deu fer-se constructor de pau, perquè cada situació de violència i injustícia és una ferida en el cos de tota la família humana».

El Pontífex va indicar que fa oració diària a Déu perquè inspire les ments i els cors dels qui tenen responsabilitats polítiques, a fi que «sàpiguen renunciar als interessos parcials per aconseguir el bé més gran: la pau».

A més, el Sant Pare va dedicar unes paraules a les comunitats cristianes de l'Orient Mitjà que sofreixen les conseqüències de la violència i miren amb temor al futur. Per això va explicar que, enmig de tanta foscor, aquestes Esglésies sostenen ben enlaire la llum de la fe, de l'esperança i de la caritat. Ajudant amb valentia i sense discriminació els qui sofreixen i treballen per la pau i la coexistència, «els cristians de l'Orient Mitjà són avui un signe concret de la misericòrdia de Déu».

I les conseqüències dramàtiques de la crisi, va assegurar, són ja visibles més enllà dels confins de la regió: «el greu fenomen migratori és expressió de tot això».

Més de cinc anys de guerra

La guerra de Síria va començar en el 2011 entre l'exèrcit del govern del president Bashar al-Assad contra diversos grups armats rebels. Més tard, alguns d'aquests darrers es van unir a l'Estat Islàmic i així es complicà la situació. El balanç de la crisi humanitària, la destrucció urbana i les víctimes mortals és devastador

L'article

Allò més important

Josep Maria Rovira Marsal

Si em preguntessin per allò que crec més important per a l'educació dels fills i em fessin optar per una sola cosa, no dubtaria gaire. Apostaria, una mica per intuïció i una mica basant-me en l'observació diària, per l'estimació sincera dins el matrimoni.

Si hagués de raonar-ho o de buscar una argumentació que ho justificués, diria que el primer i més natural i, per tant, el més important àmbit educatiu és la família i aquesta es constitueix i té el seu punt de partença en l'amor dels cònjuges. D'aquí que aquest amor, element bàsic en la formació de la família, com a fonament i suport d'ella, ho sigui, també, de tota la seva missió educativa.

La família és el lloc on les persones, els fills, s'accepten pel que són, i aquesta acceptació és, a més, permanent, perquè el que s'accepta és allò de la persona que no canvia, i això dóna la seguretat necessària que el procés de maduració requereix i que els fills necessiten per a fer les coses bé i per a proposar-se de millorar.

—Que el matrimoni s'estimi i que cada dia que passi s'estimi més; vet aquí el millor marc educatiu que poden tenir els fills.

—Però, i si es perd l'amor?

—L'amor no es perd, en tot cas el deixem perdre. Es pot deixar d'estimar de la mateixa manera que es pot estimar cada cop més.

—Però, de vegades, sense voler...

—Sense voler, no. L'amor es cosa de la voluntat. L'acte més propi de la voluntat és voler, i és un acte lliure. Som lliures perquè podem voler el que vulguem. Per això som responsables del que estimem o deixem d'estimar.

—Això vol dir que hem de tenir la intenció d'estimar.

—Efectivament, tenint present que les intencions s'han de concretar.

—I en quines coses s'han de concretar?

—En el fet de compartir la vida, augmentant la confiança mútua i comprenent-se cada dia millor. I, a tal fi, conversar, conversar de tot, evitant discussions innecessàries. Escoltar-se. Ser oportuns en el plantejament d'algun problema nou o pendent de solució. Evitar comparacions amb d'altres. No parlar mai malament de la família de l'altre. Saber perdonar. No fer-se morros. Sortir junts, encara que sigui només per passejar una estona. No caure en l'avorriment, evitar l'excessiva monotonia. Fer petites «escapades» junts. Tenir il·lusió per fer-les amb motiu d'algun aniversari o celebració. Tenir-se detalls. Ser delicats en el tracte. Buscar estones d'intimitat, demostrar-se l'afecte. Tenir cura de l'aspecte personal.

Mantenir les il·lusions antigues, deixant pas a altres de noves, compartides. Els fills, normalment, seran una font inesgotable d'il·lusions.

El llibre

Jesús, diumenge ens veiem

Album d'adhesius

Jesús, diumenge ens veiem és un àlbum amb adhesius destinat als nens i nenes que es preparen per a la primera comunió. Cicles C i A, d'octubre a juny.

Sintetitza l'evangeli de cada diumenge. Relaciona, mitjançant un eslògan, el catecisme *Jesús és el Senyor* amb l'eucaristia dominical. Inclou una aplicació pràctica de l'evangeli a la vida. Proposa un senzill joc. Els adhesius transmetten el missatge de Jesús.

Aquest àlbum el podeu trobar

a: Llibreria del Seminari de Vic: Rda. Camprodon, 2, tel. 93 886 15 55, fax 93 889 19 09 o llibreria@diacvic.com. Horari: de 8'30 a 13 h i de 15 a 19 h; divendres tarda i dissabte, tancat. Llibreria Casal de l'Església de Manresa. c/ Era del Firmat, 1-3, tel. 93 875 32 03. Horari: de dilluns a dijous, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h. De dilluns a divendres, de 17 a 20 h.

Perdonar els qui ens han ofès

Romà Casanova, bisbe de Vic

Perdó rebut i perdó ofert. Aquesta és la dinàmica pròpia de la vida cristiana. I no pas solament en el sentit de perdonar aquell que ens ofereix el perdó, sinó també en el ple sentit d'estimar els enemics. Aquesta és l'exigència més forta de Jesús i que expressa el que és més nou i propi del cristianisme. Així ho entenien els cristians dels primers segles: «Qui no estima a qui l'odia no és cristià» (*Segona Carta de Climent*); i l'amor als enemics és «llei fonamental» (Tertul·lià) i «la suprema essència de la virtut» (sant Joan Crisòstom).

La font del perdó és l'amor misericordiós de Déu. Els cristians sabem que vivim per pura misericòrdia de Déu. Aquesta està en l'origen de la nostra vida de cristians. La mateixa vida ja és un do immerescut; però el perdó gratuït de Déu es manifesta en el baptisme i en tots els sacraments rebuts, i en el dia a dia, en què sense la misericòrdia de Déu no podríem fer camí. Per això es fa realitat el que diem en el pàrenostre: «Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem el nostres deutors.» Sabem que rebem el perdó de les nostres culpes perquè perdonem els qui tenen un deute amb nosaltres, per les ofenses que ens hagin pogut fer.

És molt significativa la paràbola del servent sense compassió (Mt 18,21-35). El qui demana el perdó per un gran deute no és capaç de perdonar el deute del germà que, comparat amb el seu, és insignificant. L'ofensa feta a Déu amb els nostres pecats és infinitament més gran que l'ofensa que ens ha fet el germà. I el preu del perdó dels nostres pecats és la mateixa sang del Fill de Déu! Com podem tancar-nos al perdó del germà que ens ha ofès? Qui no vol perdonar de tot cor no pot demanar el perdó de Déu. Encara que ens costi, encara que els sentiments vagin per un altre cantó, hem de perdonar i demanar al Senyor el do de perdonar de veritat i oblidar l'ofensa.

Certament perdonar costa, però és llei fonamental per a poder viure en pau. Qui no perdona no té pau en el cor. L'odi i la venjança no porten sinó a viure en el neguit continu de voler i de fer el mal. I això no és viure. El perdó dona pau, perquè és deixar en mans de Déu el canvi de cor d'aquell que ens ha fet mal. I també costa molt demanar perdó. Però el camí de la pau en els cors i en el món és el perdó. L'amor misericordiós fet perdó és l'únic capaç de trencar l'espiral de la violència i l'odi. El nostre món necessita el testimoniatge del perdó dels cristians per a besllumar que Déu és amor misericordiós.

